

—Ara no miris —va dir en John a la seva dona—, però hi ha una parella de velletes dues taules més enllà que estan intentant hipnotitzar-me.

La Laura va entomar la broma ràpidament, va fer una elaborada simulació d'un badall i va alçar el cap com si escorcollés el cel buscant un aeroplà inexistent.

—Exactament darrere teu —va afegir ell—. Per això no et pots girar ara; es notaria massa.

La Laura va posar en pràctica el truc més vell del món i va fer caure a terra el tovalló, tot seguit es va ajupir per recollir-lo i va aprofitar per fer una veloç llambregada enrere per damunt l'espatlla esquerra mentre es tornava a aixecar. Es va xuclar les galtes per reprimir la rialla, el primer indicatiu d'una eufòria controlada, i va abaixar el cap.

—No són dues velletes, gens ni mica —va dir—, sinó dos germans bessons transvestits.

Se li va esquerdar la veu, preludi d'una riallada incontrolable, i en John va apressar-se a posar-li més Chianti al got.

—Fes veure que t'ennuegues —va dir ell—. Així no se n'adonaran. Ja saps de què va això: un parell de criminals fent turisme per Europa i canviant de sexe a cada parada. Bessones aquí, a Torcello; bessons demà, a Venècia, o fins i tot aquesta mateixa nit, passejant de bracet per la Piazza San Marco. No més és qüestió de canviar de roba i de perruca.

—Lladres de joies o assassins? —va preguntar la Laura.

—Assassins, i tant! Però em pregunto per què m'han triat a mi.

El cambrer va interrompre el joc per servir-los el cafè i endur-se la fruita, cosa que va donar temps a la Laura per dominar la seva histèria i recuperar el control.

—No sé per què no ens hi hem fixat quan hem arribat —va dir—. Es fan notar d'una hora lluny, és inevitable veure-les.

—Aquell grup d'americans les tapava —va exclamar en John—, i també l'home de la barba i el mo-

nocle que semblava un espia. Fins que no se n'han anat, les bessones no han quedat a la vista. Déu meu! La de la tofa de cabells blancs em torna a mirar.

La Laura va treure la polvorera de la bossa i es va contemplar al mirallet, situant-lo de manera que servís de retrovisor.

—Em sembla que m'estan mirant a mi, no pas a tu —va dir—. Gràcies a Déu, tinc les perles confiades al director de l'hotel. —I va callar mentre s'empolvorava lleugerament el nas. Al cap d'un moment va continuar—: Ens hem equivocat. No són assassines ni lladres. Són una patètica parella de mestres d'escola retirades, de vacances, que han estat estalviant tota la vida per poder visitar Venècia. Venen d'algun lloc amb un nom com ara Walabanga, a Austràlia, i es diuen Tilly i Tiny.

La seva veu, per primer cop d'ençà que havien començat el viatge, tornava a tenir el conegut to efervescent que tant agradava a en John, i el gest de preocupació que li feia arrufar les celles s'havia esvaït. «Per fi! —va pensar ell—. Per fi està començant a recuperar-se. Si aconseguixo que això continuï; si tornem a la vella rutina familiar de les

bromes compartides durant les vacances i a casa, de les fantasies ridícules sobre persones d'altres taules o de l'hotel, o que passegen per galeries d'art i esglésies, aleshores tot tornarà a ser a lloc. La vida serà de nou el que era abans, la ferida es curarà, ella ho oblidarà.»